

opusdei.org

Śp. Josefina Magno, lekarz medycyny, bohaterka śmiertelnie chorych i ich rodzin

Josefina Magno, lekarz
medycyny, jedna z założycielek
ruchu hospicyjnego w Stanach
Zjednoczonych

26-11-2010

Prawdopodobnie najbardziej znaną
kobietą z Opus Dei w Stanach
Zjednoczonych była śp. Josefina

Magno, lekarz medycyny, uznawana za jednego z założycieli ruchu hospicyjnego w Stanach Zjednoczonych. Opieka hospicyjna zapewnia pacjentom cierpiącym na nieuleczalne choroby i ich rodzinom wsparcie jakiego potrzebują aby móc umrzeć w spokoju i z godnością. Opieka hospicyjna jest obecnie szeroko dostępna, ale kiedy dr Magno przyjechała do Stanów Zjednoczonych w 1969 roku – praktycznie nie istniała.

Dr Magno poświęciła swoje życie uczynieniu opieki hospicyjnej dostępną dla wszystkich w Stanach Zjednoczonych, na Filipinach i na świecie. Jej osobiste zmagania z nowotworem doprowadziły ją do pragnienia rozwoju idei pomagania ludziom w tym, aby mogli umrzeć z godnością. To krótkie podsumowanie jej życia rzuca nieco światła na to jakim była człowiekiem w życiu osobistym i zawodowym.

Pochodząca z Filipin dr Magno rozpoczęła karierę jako specjalista chorób wewnętrznych w ramach prywatnej praktyki. Zaangażowała się w zagadnienia polityki zdrowotnej i medycznej pracując jako Specjalny Asystent Przewodniczącego Narodowej Rady Rozwoju Nauki a następnie jako Asystent Sekretarza do spraw Zdrowia w rządzie Filipin. W 1969 roku przeprowadziła się do Stanów Zjednoczonych. Niedługo przed przeprowadzką, po 11 latach małżeństwa zmarł jej mąż, który walczył z nowotworem, pozostawiając ją z siedmiorgiem dzieci. Nigdy nie wyszła ponownie za mąż.

Uzdrowić chorych na raka

Niedługo po przeprowadzce, u dr. Magno zdiagnozowano raka piersi. Po przejściu radykalnej mastektomii i powiązanych z nią zabiegów,

zdecydowała się rozpocząć uzupełniające studia w zakresie onkologii w centrum medycznym Uniwersytetu Georgetown. W czasie swojej nauki obserwowała lekarzy w ich stałych wysiłkach leczenia pacjentów chorych na różne odmiany nowotworów. Zauważyła, że przyjęty sposób prowadzenia terapii był nie tyle leczeniem, ile przedłużaniem życia, często przy bardzo bolesnych skutkach ubocznych, niosąc pacjentom trudne do wyobrażenia cierpienie.

Te obserwacje sprowokowały ją do spytania opiekuna naukowego dlaczego terapia jest kontynuowana u pacjentów, którzy nie mają żadnych szans na wyleczenie. Jak sama wspomina, jego odpowiedź była bardzo typowa: „Ponieważ prościej ich dalej leczyć niż powiedzieć im, że nie możemy już nic zrobić”. Dr Magno uznała, że oprócz prowadzenia agresywnych

terapii, musi być coś co można zrobić dla umierających pacjentów. W ten sposób rozpoczęła się jej misja stworzenia w Stanach Zjednoczonych i na świecie ruchu hospicyjnego.

Dr Magno pomagała we wdrażaniu i nadzorze nad programami hospicyjnymi w wielu szpitalach i innych ośrodkach, m.in w Szpitalu im. Henry'ego Forda w Detroit i w centrum medycznym Uniwersytetu Georgetown w Waszyngtonie. D.C. To właśnie tam wprowadziła pilotażowy program opieki hospicyjnej z pomocą Błękitnego Krzyża / Błękitnej Tarczy. Ten projekt określił rolę towarzystw ubezpieczeniowych w zapewnianiu opieki hospicyjnej w Stanach Zjednoczonych, a zebrane w nim dane posłużyły ostatecznie do ustalenia zasad zwrotu kosztów opieki hospicyjnej przez Medicare (narodowego ubezpieczyciela) i prywatne towarzystwa ubezpieczeniowe

Dr Magno założyła i była członkiem zarządu Akademii Internistów Hospicyjnych. Została mianowana pierwszym prezesem Narodowej Organizacji Hospicyjnej, a podczas jej kadencji liczba programów hospicyjnych w Stanach Zjednoczonych wzrosła z około stu do ponad 1.500, ulokowanych w każdym stanie. Pracowała także przez wiele lat jako Przewodniczący Międzynarodowego Instytutu Hospicyjnego.

Dlaczego wstąpiła do Opus Dei?

Dlaczego dr Magno – bez wątpienia prowadząca niezwykle bogate i pełne życie, zaangażowana w rozwój i popularyzację hospicjów – wstąpiła do Opus Dei? W liście do dziennikarza Newsweeka z 18 maja 1992 roku, tak tłumaczy swoje zainteresowanie Opus Dei:

„Ja sama dołączyłam do Opus Dei bardzo niedawno. Byłam bardzo

zaangażowana w prowadzenie kursów Ruchu Cursillo zarówno w moim kraju, Filipinach, jak i podczas pobytu w Waszyngtonie, D.C., pomiędzy 1970 a 1984 rokiem. Byłam też zaangażowana w Ruch Charyzmatyczny, zarówno na Uniwersytecie Katolickim, jak i na Uniwersytecie Georgetown i czułam, że radzę sobie „całkiem nieźle” w życiu duchowym.

Słyszałam o Opus Dei jeszcze przed opuszczeniem Filipin w 1969 roku, ale dopiero ok 1982 roku, kiedy poznałam osoby należące do Opus Dei, zaczęłam mieć jakiekolwiek pojęcie o co chodzi z Opus Dei. To w sumie proste: uświęcenie i apostołstwo. Jeśli jestem, na przykład, internistą, to jest praca którą wybrał dla mnie Bóg i w ramach bycia internistą mam się uświęcać i uświęcać moją pracę. Zatem, w mojej pracy zawodowej, mogę znaleźć świętość i wzrastać w

miłości do Boga. A ponieważ Bóg nakazał nam wszystkim „mówić całemu światu i prowadzić cały świat do Boga”, pojawia się apostołstwo. W miarę jak walczę o swoją świętość, powinnam próbować pomóc innym poznać i pokochać Boga.

Z mojego punktu widzenia, jako internisty, przemówił do mnie ten pomysł. To jest właśnie wiadomość, którą Prałat Escriva głosił przez całe życie: Opus Dei wzywa do świętości w świecie, dokładnie tam, gdzie się znajdujemy. To wezwanie do świętości w pracy, którą wykonujemy. Wierzył w to całym sercem, i nie ustawał w zachęcaniu innych do osiągnięcia tego z pomocą Najświętszej Marii Panny i Św. Józefa.

Internista jako apostoł Boga

Tym, co Prałat Escriva uczynił dla mnie osobiście, jest uproszczenie rozumienia tego co jest drogą do

świętości. Chcę być świętą i chcę kochać Boga całym moim sercem, a powołanie do Opus Dei pozwala mi spróbować to osiągnąć. Nie jestem fanatykiem, zapewniam. Jestem tylko internistą, który bardzo chce być apostołem Boga, aby coraz więcej ludzi Go poznało i pokochało. To jest zadanie, które otrzymał każdy z nas, prawda?”

Dr Magno, która zmarła w 2003 roku w wieku 83 lat, nie pracowała nad stworzeniem ruchu hospicyjnego w Stanach Zjednoczonych z powodu Opus Dei, to raczej Opus Dei zapewniło jej zachęty duchowe w różnych formach i wsparcie w miłości do Boga i ludzi w czasie, kiedy pracowała nad tworzeniem opieki hospicyjnej w Stanach Zjednoczonych. Opus Dei nie wpływało na jej pracę w żaden inny sposób niż poprzez udzielanie jej duchowego, doktrynalnego i apostołskiego wsparcia i pomocy do

prowadzenia tej pracy jako miłej
Bogu ofiary z pracy zawodowej.

Praca większości członków Opus Dei – kobiet i mężczyzn – nie posiada i prawdopodobnie nie będzie posiadać tak ekspansywnego i rzeczywistego znaczenia jak to, które praca dr Magno miała w życiu milionów umierających pacjentów i ich rodzin. Niemniej, Opus Dei uczy i zachęca, aby mężczyźni i kobiety starali się każdego dnia wnieść w swoje codzienne zajęcia w pracy, życiu społecznym i rodzinnym, miłość, nadprzyrodzone spojrzenie, wiarę w stałą obecność, zainteresowanie i działanie Boga w życiu każdej osoby, oraz ludzką doskonałość. Ponadto, program Opus Dei pomaga im zrozumieć, że ten sposób przeżycia swojego życia będzie miał pozytywny, duchowy wpływ na wszystkie dusze, zwłaszcza dusze ludzi, z którymi mają kontakt.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/sp-josefina-magno-lekarz-
medycyny-bohaterka-smiertelnie-
chorych-i-ich-rodzin/](https://opusdei.org/pl-
pl/article/sp-josefina-magno-lekarz-
medycyny-bohaterka-smiertelnie-
chorych-i-ich-rodzin/) (06-03-2026)